

[Aksel Larsen.]

var gået 14 dage, fik jeg et brev fra Privatbanken, Sukkerfabrikkernes bankforbindelse; man var vidende om, at jeg havde en aktie til værdi 200 kr., jeg havde ikke benyttet min tegningsret, og nu ville Privatbanken gerne spørge, om det var en forglemmelse, eller om jeg ikke ville benytte min tegningsret; hvis jeg ikke ville, skulle det være Privatbanken en fornøjelse at afkøbe mig tegningsretten og give mig 170 kr., hvis blot jeg ville levere min underskrift. Jeg var igen politisk fej; jeg gik ikke til Privatbanken og gav min underskrift, og jeg satte 170 kr. til. Se, det gik ikke ind i det ærede medlem hr. Axel Kristensens og det ærede medlem hr. Fangers statistik. Nu er Sukkerfabrikkernes aktier i en kurs af omkring 250, aktiekapitalen er praktisk talt det dobbelte af, hvad den var for nogle år siden; dengang blev der udbetalt 7-8 pct. i dividende, nu betales der 12 pct. af den dobbelte aktiekapital, og de gamle aktionærer har som sagt kunne købe de nye aktier til parikurs, skønt de havde en værdi dengang af omtrent det dobbelte, nu omtrent $2\frac{1}{2}$ gang så meget.

Aktionærerne er så sandelig ikke blevet mishandlet, og man kan ikke tale aktionærernes sag ved at komme med en statistik over, hvor stor den almindelige dividendeudbetaling har været, for man må se på, hvordan aktieemissionerne har været, hvad aktionærerne har fået i friaktier eller til parikurs, hvor børskursen er langt højere, eller i ekstra bonusudbetaling eller på anden måde. Nå ja, af disse grunde er det, jeg ikke synes, det er synd for aktionærerne, og at jeg synes, det havde været bedre, om de ærede ordførere for venstre og de konservative havde undladt at lægge debatten op, som de har gjort.

Men jeg synes det altså også af den simple grund, at dette reelt ingenting betyder. Jeg er for så vidt af samme mening som den, der blev bragt til udtryk, jeg tror af det ærede medlem hr. Fanger, at størsteparten af aktionærerne ikke bruger alt, hvad de får udbetalt i dividende, at der er chance for, at en del af det, de får udbetalt i dividende, på den ene eller den anden måde anvendes som investering i erhvervslivet, og at der altså intet forrykkes i dette, hvis

dette lovforslag gennemføres; jeg tror ikke, der bliver mere, og jeg tror ikke, der bliver mindre til investering i erhvervslivet, selv om man vedtager lovforslaget. Jeg ved blot, at der er ingen aktionærer, der mister noget som helst; enten vil de få det, de bliver skåret ned med i det kommende år, et år senere, eller også vil værdien af det, aktieselskaberne ejer, blive så meget større, at aktionærerne sådan set bliver langt mere velhavende, hvilket også kan aflæses af børskurserne.

Det hele er intet som helst andet end et led i en psykologisk krigsførelse fra regeringens, nærmere betegnet fra det største af regeringspartierne side. Man vil sige til arbejderne — som man sagde det i 1940, da man ophævede pristalsreguleringen — ja, det er rigtigt, vi har øvet uret imod jer, og det er slemt, men nu skal I se, vi skærer også kapitalisterne ned, her er en lov om udbyttebegrænsning! Det er meningen med det. Det er reelt slet ikke noget lovforslag om udbyttebegrænsning, men det skal have psykologiske virkninger i agitationen; det er derfor, det er kommet, og jeg synes ikke, at de, som føler sig kaldet til at tale aktieselskabernes og kapitalisternes sag, behøver at være så ophidsede, som de synes at være, for reelt sker der ikke nogen som helst forandring.

Jeg bør måske tilføje, at fordi vi vurderer lovforslaget sådan og vor vurdering er rigtig, så forholder vi os nederdrægtig køligt over for det. Vi kan altså ikke se, loven får nogen anden praktisk betydning end at tjene til at understøtte den socialdemokratiske agitation: vi nøjes ikke med at tage fra arbejderne, vi tager også fra kapitalisterne. Men man tager ikke fra kapitalisterne; man lader kun, som om man gør det.

Handelsministeren (Philip): Det forslag, der i dag er til drøftelse i det høje ting, må jo ses i sammenhæng med den øvrige lovgivning, der behandles i disse dage. Det må også ses i sammenhæng med den økonomiske udvikling, vi er inde i. Det er ikke tilfældigt, at denne lov kun skal have gyldighed i et år; det skyldes naturligvis, at den er et led i de øjeblikkelige foranstaltninger for at klare de valutariske vanskeligheder, og et led i det, der skal klare vanskelighederne på kort